

Chương 18

Giữa biển hoa tung bay khắp trời, người đó đứng ở phía xa, Đôi mắt vàng trong suốt tĩnh lặng như hồ nước ngàn năm. Một trận gió lơ đãng thổi qua khiến mặt hồ gợn sóng. Khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, chứa đựng biết bao ám áp.

Mạnh Bà nhìn hắn chậm rãi đi về phía mình. Theo bước chân của hắn, y phục màu trắng trên người từ từ biến thành hỷ phục đỏ rực, so với màu hoàng hôn đỏ lửa nơi chân trời còn đẹp hơn nhiều.

Nàng lặng yên ngắm hắn càng lúc càng tới gần. Cảnh vật chân thực, như vừa xảy ra hôm qua. Núi kia, hoa kia, người kia, tất cả đều hiện ra rõ ràng trước mắt. Mấy ngàn năm chìm trong quên lãng, dường như chỉ vì thời khắc này mà trôi qua. Gian nan bước qua đoạn đường đau khổ, cô độc, dài đằng đẵng đó cũng chỉ vì một ngày hôm nay. Khi nào mới là thời điểm cuối cùng? Khi nào thì mới không có cuối cùng?

Người nọ chạy tới trước mặt nàng.

Hắn khẽ cau mày: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, sao nàng lại khóc?” Ngón tay hắn lau hai bên má nàng, lành lạnh man mát.

Mạnh Bà nhìn y phục đỏ thắm trên người, tương tự như màu áo hắn. Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Phải, thiếp không khóc.” Dứt lời liền dùng tay lau nước mắt.

Nàng cầm lấy tay hắn, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc. Cái gì địa ngục Hoàng Tuyền, cái gì tiên cảnh Côn Luân, cái gì Như Lai Phật Tổ, thời khắc này tạm thời hãy quên đi, hãy quên đi.

Bàn gỗ bày ra. Khăn trải bàn vải đỏ, một mâm dưa và trái cây, một chữ hỷ, còn có một con hồ ly nói tiếng người, miệng không ngừng liến thoắng. Một tấm khăn trùm đầu đỏ thắm, che đi núi kia, hoa kia, người kia. Gió nhẹ nhàng thổi bên tai, đến rồi lại đi. Trong tay cầm băng vải đỏ dính hoa hỷ, cảm giác được chàng vẫn ở cạnh bên, vẫn ôn hòa cười. Thật tốt.

Hồ ly nọ hô vang: “Phu thê giao bá.”

Mạnh Bà xoay người về hướng người nọ, chậm rãi cúi người. Hai đỉnh đầu nhẹ nhàng chạm vào nhau. Nàng nắm chặt vải đỏ trong tay, một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, vỡ thành ngàn giọt li ti.

Mấy tháng sau, Bạch Hoa phát hiện tên Mạnh Bà đã trở lại trên sổ sinh tử. Không rõ xảy ra chuyện gì, hắn vẫn vô cùng vui mừng. Lúc hắn nói cho Hoa Khai nghe, nàng chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Chắc trên trời trách phạt, muốn chàng chúng kiến thiếp hoàn toàn biến thành một bà lão tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, để xem chàng làm sao thích thiếp.”

Bạch Hoa nắm lấy tay nàng, ánh mắt âm áp, cười nói: “Trách phạt như vậy ta nguyện vui vẻ chịu đựng. Làm sao có lấy nửa câu oán hận?”

Mạnh Bà nắm lại tay hắn, mỉm cười.

Năm tháng nhân gian, vội vã chóng già. Vừa quay đầu nhìn lại, thấm thoát đã hơn mười năm. Cuộc sống bình bình an an, không nhiều biến động, nhưng còn gì hơn được ‘cùng nắm tay, bạch đầu giai lão’?

Có điều, nàng thì từ từ già đi, còn dung mạo hắn không hề thay đổi. Nhưng mặc cho tóc nàng đã bạc trắng, gương mặt đã đầy nếp nhăn, Bạch Hoa vẫn chân tình như trước. Hắn nói: “Mặc kệ nàng trở nên thế nào, trong mắt ta, nàng vẫn vô cùng xinh đẹp.”

Mạnh Bà nhìn dung nhan ngày càng già đi của mình, chỉ tiếc năm tháng trôi quá mau, ngày chia ly tới quá nhanh. Không giữ được, cuối cùng cũng không giữ được.

Lại một vài năm trôi qua, Hoa Khai gặp được người quen dưới chân núi.

Khi đó, mùa đông giá rét đã đến, chỉ là tuyết chưa rơi. Nàng đang đi trên một con đường dưới chân núi, một cơn gió lạnh vô tình phát màn xe của một cỗ xe ngựa bay lên. Màn xe rũ xuống, che đi khuôn mặt người kia. Xe ngựa nhanh chóng vượt qua mặt nàng, càng lúc càng xa. Hoa Khai giật mình tỉnh táo, nhanh chân rảo bước đuổi theo cái xe ngựa kia. Thật ra xe ngựa đó cũng không đi xa, mà dừng lại ở gian nhà phía trước. Người ngồi trên xe vén màn bước xuống, kéo lại cổ áo cho ấm, cúi đầu bước qua cửa. Không phát hiện Mạnh Bà đang đứng cách đó không xa.

Nàng hít một hơi, quay về trên núi. Sau đó Mạnh Bà tìm thứ gì đó, rồi mỗi ngày đều xuống núi đứng chờ gần gian nhà kia. Mãi đến khi hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời mới trở về, liên tục hơn mười ngày.

Người đi đường qua lại, ngẫu nhiên thấy có một bà lão kỳ lạ ngồi ven đường. Bà không làm gì cả, chỉ ngồi ở đó.

Mấy lần nàng thấy người nọ từ trong nhà đi ra. Nhưng người đó luôn vội vàng cúi đầu vào xe ngựa, vội vàng rời đi. Ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Một ngày nọ, trời đầy mây xám nặng trĩu, đủ thứ hình dáng. Gió thổi lồng lộng, có lẽ tuyết sắp rơi.

Mạnh Bà ngồi trên bậc thềm hồi lâu, gió lạnh làm rối mái tóc bạc phơ của nàng. Quả nhiên sau đó không lâu, tuyết bắt đầu rơi, nhẹ nhàng dừng trên vai, khiến nàng bất giác rùng mình. Một tiếng “Két” vang lên, cánh cửa mở ra, người nọ rảo bước ra ngoài. Mạnh Bà vừa định tiến lên, hắn đã lên xe ngựa đi mất.

Nàng hít một hơi, trở lại chỗ cũ ngồi xuống nhìn tuyết rơi, hai tay lạnh cóng. Nàng nghĩ, chắc hôm nay lại không đợi được rồi.

Nhưng không lâu sau, xe ngựa đi đâu một hồi lại vòng về. Người trong xe cầm một cây dù hồng bằng giấy dầu, chậm rãi đi về phía nàng. Mạnh Bà đột nhiên nhớ đến rất nhiều, rất nhiều năm trước, thiếu niên kia cũng nhặt được một cây dù hồng rách nát. Tám phiến giấy chỉ còn ba phiến lành lặn, nghiêng nghiêng ngả ngả. Phần nguyên vẹn đều che trên đầu nàng. Trên vai thiếu niên kia lại dính đầy bông tuyết.

Nam tử tuấn tú, trẻ tuổi đi đến trước mặt Mạnh Bà. Hắn giơ tay che dù cho nàng, chắn đi khoảng trời lạnh như băng. Đường như đã mấy đời mấy kiếp.

“Lão nhân gia, mấy ngày nay người vẫn ngồi ở đây? Trời lạnh như vậy, người không về nhà sao?” Nam tử nhẹ giọng hỏi.

“Tuyết rơi.” Mạnh Bà buột miệng nói. Tâm trí vẫn còn đắm chìm trong ký ức nhiều năm trước. “Đúng vậy. Tuyết rơi rồi, trời càng lạnh hơn. Nhà lão nhân gia ở đâu? Ta có xe ngựa, sẽ đưa người về.”

Mạnh Bà ngẩng đầu, hỏi hắn: “Sao lại che dù cho ta? Người nhìn người xem, bông tuyết dính đầy trên vai.”

Hắn chỉ mỉm cười, nói: “Ta cũng không biết.” Sau đó lại hỏi: “Sao mấy ngày nay người vẫn ngồi ở đây?”

“Ta đang đợi người.”

“Người chờ ai? Nói cho ta biết, có lẽ ta có thể giúp người đi tìm.”

Mạnh Bà lấy ra một cây trâm bằng bạch ngọc từ trong áo, đuôi trâm có khắc một đóa hoa đơn giản. Nàng đặt cây trâm vào tay không cầm ô của hắn. “Ta đang đợi người có thể mua nó.”

Nam tử xuất thần nhìn cây trâm trong tay, rồi lại nhìn gương mặt bà lão. Nàng cất cây trâm trong áo nên nó vẫn còn ấm, nhưng lại làm lòng hắn dấy lên cảm giác lạnh lẽo không tên, rất quen thuộc, lại vô cùng bất an. Đường như chỉ cần nhận lấy cây trâm này, hắn sẽ mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Một nỗi đau mơ hồ chạm vào lòng hắn. Nam tử kích động trả lại cây trâm cho nàng. “Lão nhân gia, ta không mua. Ta có thể cho người bạc, nhưng cây trâm này ta không cần, đừng đưa nó cho ta.” Dứt lời liền lấy ra một ít bạc vụn, nhét vào tay bà lão. Đặt cây dù xuống, còn mình thì vội vàng chạy đi.

Nam tử lên xe ngựa, bảo người đánh xe giục ngựa đi nhanh. Mãi đến khi xe đi được một đoạn khá xa, tâm trạng hắn mới dần dần bình tĩnh. Hắn xốc màn xe lên, vươn đầu nhìn ra, muốn nhìn xem bà lão đã đi chưa. Dù xa nhưng hắn thấy nàng vẫn còn ngồi đó, lưng còng đơn bạc. Chiếc dù cô độc nằm bên chân nàng. Đầu nàng trắng xóa, không biết là tóc bạc, hay là tuyết rơi. Có lẽ là cả hai. Hắn nhìn đến xuất thần, trong mắt đột nhiên có vẻ tịch liêu. Hình như hắn đã quên một chuyện. Chuyện kiếp trước.

Sau ngày hôm đó, hắn phát hiện bà lão vẫn ngồi ở kia. Ngày nào nàng cũng đến, ngày nào cũng ngồi đó. Mặc kệ thời tiết lạnh giá, mãi đến hoàng hôn mới

rời đi. Cứ thế mười mấy ngày trôi qua, hấn lo lắng, sợ bà lão chết cứng, lại không dám ra ngoài. Bà lão đem lại cho hấn một cảm giác rất quen thuộc, nhưng cảm giác này không vui vẻ, cũng không hạnh phúc.

Hôm đó, trời đổ tuyết rất lớn. Nhà nào cũng cửa đóng then cài, đốt một lò lửa, ôm chăn nằm trên giường. Nàng lại ngồi ngoài đó. Không dù, cái gì cũng không, để mặc tuyết rơi gió thổi, lặng im không nhúc nhích. Trên đầu, trên quần áo đều là tuyết trắng. Nếu vẫn tiếp tục ngồi đó, có lẽ sẽ nhanh chóng bị tuyết vùi lấp.

Cuối cùng, hấn thở dài, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Hấn ngồi xuống trước mặt bà lão, phủi tuyết bám trên người nàng, lại khoác cho nàng một chiếc áo bông.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi: “Người chịu mua rồi sao?”

Hấn không trả lời mà hỏi lại: “Lão nhân gia, có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau?”

Mạnh Bà lắc đầu.

“Vây vì sao người nhất định phải bán cây trâm này cho ta?”

Mạnh Bà vẫn lắc đầu. Nàng cầm cây trâm vươn tay về phía hấn.

Nam tử nhìn cây trâm kia, trong lòng lại có cảm giác đau đớn không biết tên. “Nếu ta không mua thì sao?”

“Ta sẽ chờ ở đây.”

Nam tử cười khỏ, nhẹ giọng nói: “Vây ta mua là được.” Dứt lời liền lấy cây trâm từ trong tay nàng, cất vào trong áo. “Ta mua. Sau này người đừng như vậy nữa. Trời lạnh như thế, thân thể người làm sao chịu nổi? Dù và áo bông người cứ giữ lấy. Tuyết lớn như thế, trên đường về nhà tất phải dùng đến.” Nói xong liền xoay người vào cửa.

Khoảnh khắc cánh cổng khép lại, hấn cảm giác có gì đó trong lòng lặng lẽ biến mất, vĩnh viễn không còn tồn tại. Sau đó hấn lại cười cười tự giễu. Đó chẳng qua chỉ là một cây trâm, một bà lão mà thôi.

Dựa vào cạnh cửa hồi lâu, nam tử đột nhiên đẩy cửa ra, đuổi theo.

Không còn thấy bóng dáng bà lão, chỉ có hai cái dù và áo bông của hấn nằm trước cửa, bên trên bị một ít tuyết phủ lên. Hấn nhặt lên, ôm vào trong ngực, chạy theo hướng bà lão đã đi.

Cuối cùng ở một cái giao lộ, hấn thấy bóng lưng khòm của bà. Trên đường không còn ai khác, bóng dáng nàng mờ nhạt sau làn mưa tuyết. Hấn muốn đuổi theo, phủi thêm áo ấm cho nàng, che dù cho nàng. Ít nhất để hấn đưa nàng về nhà. Nhưng hấn nhanh chóng dừng bước, đơn giản vì từ trong lối rẽ xuất hiện một nam nhân. Nam nhân kia dụ dằng phủi đi bông tuyết trên người nàng, lại

phủ thêm áo choàng thật dày. Một chiếc ô, một vòng tay ôm, che chắn tất cả gió tuyết rét lạnh bên ngoài.

Hắn thấy nàng nở nụ cười ấm áp với nam nhân kia. Trong nháy mắt dường như trẻ lại rất nhiều. Dù bóng dáng nàng mơ hồ trong gió tuyết dày đặc, nhưng nụ cười đó, hắn nhìn thấy rất rõ.

Hắn không đi tiếp, nhìn bà lão, rồi đem một ít bạc vụn cho một người hành khất đáng thương trên đường. Sau đó lại dõi theo hai thân ảnh dựa vào nhau, bóng dáng càng lúc càng xa.

Đột nhiên hắn cảm thấy rất khó chịu, giống như tất cả đều đã kết thúc, không còn cơ hội nhớ tới. Một đời kia, cuối cùng đã quên điều gì?

Tháng ba năm sau, đứng vào hội đạp thanh, mùa yến oanh, dưới núi có hai gia đình giàu có kết thành thân gia. Tiếng khua chiêng gõ trống rộn ràng khắp đường phố, ngõ hẻm. Người phát kẹo cưới, kẻ xem náo nhiệt, không khí sôi nổi, tung bừng.(*)

(*Tháng ba là mùa xuân, có tiết Thanh Minh, người xưa thường tổ chức lễ tảo mộ, hội đạp thanh (giẫm lên cỏ), là mùa chim yến, chim oanh nô nức bay về. Trong Truyện Kiều, đại thi hào Nguyễn Du có miêu tả:

“...Thanh Minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ, hội là đạp thanh

Gần xa nô nức yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân...”)

Chín năm nữa lại trôi qua, Bạch Hoa dìu Mạnh Bà đi chậm chậm trên con đường đá xanh. Không biết còn có thể đi trên con đường này bao nhiêu lần nữa. Nàng đã già yếu lắm rồi, mái tóc bạc trắng. Ngay cả tự mình đi đường cũng không đi nổi, chỉ có ánh mắt là còn linh hoạt, sáng rõ. Cạnh người lão bà bà có một nam tử trẻ tuổi tuấn tú. Nhìn theo tuổi tác có lẽ là con cháu của nàng. Nhưng biểu hiện trên gương mặt vị nam tử lại không giống như với trưởng bối. Ánh mắt ấm áp đó như đang nhìn người vợ mới cưới của mình. Tóm lại, rất là kỳ quái.

Mạnh Bà vừa đi, thỉnh thoảng quay sang nhìn người bên cạnh, mỉm cười. Sau đó ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại ở một nơi cách đó không xa. Có một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, tay dắt một đứa bé tám chín tuổi. Đôi mắt đứa trẻ sáng ngời, như có ánh sáng lấp lánh chảy bên trong.

Nàng chợt nhớ tới năm đó, cũng có một thiếu niên tên Bạch Thảo xuất hiện giữa đám cỏ lau. Một tay cầm thức ăn, một tay bám lên bờ tường, cố gắng leo qua đi vào. Thịnh thoảng hấn còn bị té chổng vó, nhưng hết đau lại ngoác miệng cười. Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Người phụ nữ trẻ tuổi nắm tay đứa bé chậm rãi đi ngược về phía Mạnh Bà. Nàng dịu dàng nói với đứa trẻ: “Lúc về không được nói với cha là mẹ mua bánh đậu ngọt cho con, tối con lại không chịu ăn cơm làm cha con tức giận, biết không?”

“Dạ con biết rồi ạ. Nhất định con sẽ không nói.” Đứa bé ngoan ngoãn trả lời.

Lúc người phụ nữ đi tới trước mặt Mạnh Bà, thấy bà lão này vẫn đang nhìn mình thì hiền lành mỉm cười với nàng, sau đó đi lướt qua.

“Mẹ, sao lão bà bà kia lại nhìn chúng ta chăm chăm vậy?”

“Mẹ cũng không biết.”

Tiếng trò chuyện của mẹ con họ càng lúc càng xa.

Gió nhẹ thổi, cuốn mấy sợi tóc của người phụ nữ trẻ tuổi bay bay. Một cây trâm nghiêng nghiêng cài vào mái tóc đen mượt. Đuôi trâm có khắc một đóa hoa đơn giản, nhưng trông rất đẹp.

Rất nhiều năm trước, cũng trong gió xuân hây hây, nàng thấy một cô gái ngồi trên cây. Người mặc áo trắng, tóc dài bồng bênh. Làn da trắng bệch như chưa từng được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, ngay cả tròng mắt cũng hơi có màu trắng. Nhìn thoảng qua trong suốt, như có nước mắt tụ ở bên trong. Cô gái nắm lấy cánh hạc giấy, làm cho nó chậm rãi bay. Không ngờ đứa bé Tần Tử Trúc liền cười rất vui vẻ. Có điều hấn không nhìn thấy cô gái, hấn vui vẻ vì tưởng hạc giấy có thể tự mình bay được. Cô gái thấy hấn vui như thế, cũng hài lòng mỉm cười theo. Trong mắt tràn đầy tình cảm ấm áp, dịu dàng.

Hai câu chuyện xưa giờ đã có chút mơ hồ, theo gió chậm rãi tan đi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn người bên cạnh nói: “Về nhà thôi.”

Bạch Hoa mỉm cười gật đầu, đỡ người nàng chậm chậm đi về hướng nhà của họ, phía sau là ánh nắng chiều xinh đẹp. Không biết bên ánh nắng chiều kia có những ai? Có những câu chuyện gì? Ai biết được?

Hai năm sau, dương thọ của nàng sắp hết. Gương mặt tiêu tụy, hơi thở mỏng manh.

Nàng biết, hôm nay chính là ngày cuối cùng của mình. Cái gì đến phải đến, không thể nào tránh khỏi. Tìm cách để Bạch Hoa ra ngoài, hôn phách già nua của nàng một mình đi xuống địa phủ. Ở địa phủ, ai thấy nàng cũng vô cùng ngạc nhiên. Chẳng qua Mạnh Bà chỉ rời đi hơn mười năm, sao có thể thay đổi thành dáng vẻ này? Không phải nàng đã chết từ lâu sao? Sao còn có thể già đi? Chúng quý soa không tài nào biết được. Chỉ thấy nàng lặng lẽ hái mấy đóa Mạn

Đà La Hoa nở rộ bên đường Hoàng Tuyền, lại vào Mười tám tầng địa ngục lấy một ít Bất diệt minh hỏa. Sau đó nàng tới cầu Nại Hà gánh một thùng nước sông Vong Xuyên đen kịt, rồi bỏ một đóa Hồng Liên không biết đem từ đâu tới vào giữa Vong Xuyên Đỉnh. Ngọn lửa đun dưới Vong Xuyên Đỉnh, nước trên đỉnh dần dần bốc hơi. Sương khói đen ngòm chậm chạp tán ra. Sau đó sương khói màu đen kia lại biến thành màu đỏ, lượn lờ quanh đỉnh, như tình cảm sâu nặng dây dưa mấy kiếp người.

Sương khói màu đỏ bay lên trên địa phủ, cuối cùng lại hóa thành nhiều đóa Hồng Liên, nở ra ánh sáng đỏ thắm. Bầy vong hồn, quỷ soa đều há hốc ra nhìn, địa phủ bao giờ lại có cảnh sắc như vậy?

Mạnh Bà ngược gương mặt già nua, nhìn Hồng Liên nở rộ. Một cảm giác thân thuộc chợt thoáng qua, nhưng không nhớ nổi là gì. Bất chợt giật mình, bỗng nhiên nước mắt rơi đầy. Nước mắt chảy trên hai gò má nhăn nheo. Từng giọt, từng giọt rơi vào trong đỉnh. Mỗi một giọt nước mắt, đều là thất tình lục dục của nàng trong mấy kiếp. Vui, giận, buồn bã, sợ sệt, yêu thương, ác độc, dục vọng, còn có cả chấp niệm mấy ngàn năm gì đó, đều đi theo nước mắt chảy vào Vong Xuyên Đỉnh, dần dần biến mất. Trái tim đau cùng cực cũng dần dần không còn cảm giác. Đến khi giọt lệ cuối cùng rơi xuống, trong mắt nàng không còn chút ánh sáng, trầm đục như nước sông Vong Xuyên, hoàn toàn không còn vui buồn. Tâm đã đại triệt đại ngộ, làm sao có vui có buồn? Vô số âm thanh bi thương từ bốn phương tám hướng truyền tới. Không biết là ai đang khẽ thở dài?

Ánh sáng đỏ dần tắt. Mấy đóa Hồng Liên cũng dần biến thành sương khói tan vào địa phủ. Trong Vong Xuyên đỉnh chỉ còn một chén nước trong vắt màu xanh lục.

Nàng cảm nó trở lại nhân gian.

Đội Bạch Hoa trở về, Mạnh Bà đưa chén nước tới trước mặt hẳn nói: “Chàng uống đi.”

“Nước gì thế?” Bạch Hoa hỏi.

“Thuốc độc, chàng dám uống không?” Nàng cười nói.

Bạch Hoa nở nụ cười, thâm tình nhìn nàng. “Bất kể nàng đưa cho ta thứ gì, ta đều uống hết.” Dứt lời liền đỡ lấy tay Mạnh Bà, cúi đầu uống hết không sót một giọt. “Đúng là vừa trong vừa mát.” Chỉ cần là nàng đưa, hẳn sẽ không bao giờ nghi ngờ.

Mạnh Bà chăm chú nhìn gương mặt Bạch Hoa, giống như phải tạc sâu hình dáng hẳn vào lòng. Thế nhưng, nàng phát hiện dù mình có cố gắng thế nào, gương mặt kia vẫn là mơ hồ. Cuối cùng vẫn không tìm được tình cảm sâu nặng khi xưa, không còn tìm được.

“Hôm nay, là ngày thiếp chết.” Nàng nói.

Hắn vuốt mái tóc bạc của nàng, ôn hòa nói: “Không cần sợ, ta sẽ đi theo hồn phách nàng. Cho dù nàng đầu thai đến đâu, ta đều có thể tìm được.”

Nghe xong câu nói của Bạch Hoa, đột nhiên Mạnh Bà hỏi sang chuyện khác: “Bạch Hoa, chàng biết đường đến Bạch Phách sơn không?”

“Nàng hỏi lung tung gì thế? Nơi này chính là Bạch Phách sơn.”

“Không, thiếp nói là nơi chàng gặp thiếp lần đầu tiên ở nhân gian. Nơi Bạch Thảo chết.”

“Sao vậy?”

“Chàng đến đó đi. Thiếp có để một thứ ở đó cho chàng.”

Bạch Hoa nhíu mày: “Sao nàng không trực tiếp đưa cho ta mà lại để ở đó? Nàng đến đó bao giờ? Sao ta lại không biết?”

“Chàng đừng hỏi nhiều như vậy. Cứ đi đi sẽ biết.”

“Ta không muốn rời khỏi nàng bây giờ. Ta muốn cùng nàng đi qua đường Hoàng Tuyền, nhìn nàng đầu thai chuyển kiếp.”

“Đừng lo. Thiếp không chết ngay được đâu. Chàng ngự gió mà đi, chỉ một chốc là đến nơi. Thiếp ở đây chờ chàng, đợi đến khi nào chàng về mới thôi.” Nàng cười.

Bạch Hoa hơi do dự. “Vậy được rồi. Nàng ở đây đợi ta. Ta sẽ về nhanh thôi.” Dứt lời, đã không còn bóng dáng.

“Chàng đừng quay đầu...” Nàng ở sau lưng hắn thì thầm. Có điều hắn đi quá nhanh, nên không nghe thấy. Là thứ gì ở đó? Chẳng qua chỉ là cái có mà thôi.

Mạnh Bà nâng ánh mắt trầm đục, trống rỗng nhìn hoa nở khắp ngọn núi, một màu đỏ thắm. Chuyện cũ một lần, lại một lần lũ lượt tràn về trong đầu. Cuối cùng tất cả đều chìm vào yên tĩnh, không một chút gợn sóng, một chút cũng không.

Ngoài cửa sổ nổi lên trận gió, cuốn theo rất nhiều cánh hoa rơi vào phòng. Nàng nhìn chúng, lại nhìn trời, như nhớ lại ngày ấy trên thiên đình, nàng và hắn trầm mặc đối diện nhau. Chớp mắt một cái, giạt mình đã qua mấy ngàn năm. Kết quả, chỉ là hư không.

Nàng nhìn về phía chân trời, hơi thở dần dần yếu đi. Cuối cùng đến một chút hơi tàn cũng biến mất. Thân thể nàng duy trì tư thế cũ, ánh mắt nhìn lên trời, không nhắm lại.

Bạch Hoa nhanh chóng xuống núi. Nhân gian vẫn không ngớt huyên náo, ồn ào như trước. Hắn đi xuyên qua đám người, không quan tâm bất kỳ một ai. Tuy hắn có rất nhiều nghi hoặc trong lòng, nhưng bước chân không hề dừng lại. Hắn nghĩ, nhất định phải làm xong chuyện này cho nhanh rồi trở về cạnh nàng. Nhưng cách núi Bạch Phách hoa đào đầy trời càng xa, cảnh tượng trong đầu hắn càng trở nên mơ hồ. Hắn dần chậm bước, trong đầu chợt có rất nhiều thứ trở nên hỗn loạn, không thể phân biệt. Trong lòng có âm thanh thôi thúc hắn trở về, hãy quay về hướng đã đi!

Hắn đột ngột quay đầu. Âm thanh kia biến mất, mọi thứ trong đầu cũng trở nên trống rỗng. Chỉ thấy nhân gian phồn hoa trước mắt. Hắn... vì sao lại ở đây?

Một trận gió nhẹ thổi tới, thổi qua hót hoảng rồi tung trong lòng hắn. Con gió còn cuốn theo thứ gì đó. Hắn nhẹ nhàng giơ tay chụp lấy, là một cánh hoa đào. Hắn mờ mịt nhìn xung quanh, hoa đào ở đâu ra? Sau đó lại tự hỏi, mình ở đây làm gì? Thật kỳ lạ, không phải mình đang tu luyện trên núi Côn Luân sao? Sao đột nhiên lại đi vào nhân gian?

Hắn mờ mịt đứng yên nhìn nhân gian sầm uất, ồn ào náo nhiệt. Từng gương mặt xa lạ đi qua trước mắt hắn. Vô số người nhìn hắn rồi lại đi tiếp. Hắn không nhận ra ai cả. Hắn nên nhận ra ai đó sao?

Vì sao cứ cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng? Đã quên chuyện gì? Cuối cùng mình đã quên cái gì? Chưa bao giờ tâm trạng hắn lại bối rối không yên như vậy.

Ở nơi Tây phương cực lạc xa xôi, Phật Tổ lặng lẽ mở mắt, miệng niệm một câu kinh.

Không biết bao lâu sau, bầu trời trong xanh thăm thẳm bỗng kéo mây đen dày đặc. Chỉ trong một lúc, từng giọt mưa lớn rơi xối xả xuống nhân gian. Người người đi đường đều chạy tìm chỗ trú. Ngã tư to như vậy chỉ còn mình hắn đứng đó, cả người ướt đẫm. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Nhưng ngoại trừ cơn mưa, hắn vẫn không nhìn ra được cái gì khác.

Đột nhiên phía chân trời xuất hiện một ánh chớp, theo sau là tiếng nổ âm vang, đồng thời gọi về tâm trí hắn. Cuối cùng, hắn lắc lắc đầu, ném cánh hoa đào trong tay, đi về hướng núi Côn Luân.

Đóa hoa trôi theo dòng nước, không biết về nơi nào.